

OPINIONS

Nº 114 - any 2020

Calidoscopi

La vida és com un calidoscopi en el qual hi ha fragments de vidres de colors disposats de manera que, quan mires a través d'ell i el vas girant, apareixen infinitat de figures.

Miro pel calidoscopi de la meua vida i veig una gran fluïdesa d'imatges que creia oblidades, però que segueixen allí, pacients, per si algun dia se m'acudia revisar-les.

Imatges que, en el seu moment, em produïren un gran cúmul de sensacions. Unes, ompliren el meu cor de satisfaccions alegrant el meu esperit; altres, no hi va haver més remei que acceptar-les a mesura que anaren venint i altres... millor ho deixi córrer, desi el calidoscopi, me'n vagi a dormir i demà serà un altre dia.

De bon matí, ja dempeus, amb música clàssica de fons i en un ambient de calma i serenor, em dispo a escriure el que se m'anirà acudint fruit de l'insomni d'aquesta nit, en el qual s'han barrejat les imatges del calidoscopi, les oníriques i les reals, que han aconseguit que el ritme del meu cor i el de la ment fos intens, no deixant que "Morfeu" (déu dels somnis), acudís a la cita nocturna que té amb mi, per a descansar el meu cos i el meu esperit.

D'entrada, tinc la ment buida del que voldria expressar, però, em quedo quieta. Sé que amb paciència i com si fos un encanteri, les aspes del meu cervell començaran a funcionar, primer lentament, després amb brandida, situant els meus pensaments en aquella ratlla que separa o uneix, el passat i el present; els records i els oblits; el realitzat i el que ha quedat per a fer.

Torno a agafar el metafòric calidoscopi per anar veient imatges, les quals, porten a fer-me unes preguntes: ¿Ha valgut la pena fer el que s'havia de fer, deixant de banda el que jo volia ser i fer? (Una bona redundància). ¿Van influenciar en la meua vida persones que restaren al meu costat, circumstàncies i condicionants, les quals em semblà en aquell moment, no podia defugir per no causar un daltabaix?

No tinc clares les respostes. Vés a saber. Sempre busquem un culpable com a causant de les nostres dissorts, quan en realitat, moltes d'elles han estat producte de la nostra covardia; de la falta d'experiència o de medis econòmics; d'haver-nos enamorat ingènuament de la persona inadequada, o d'haver escoltat i posat en pràctica el que ens aconsellava qui semblava era algú assenyat/da.

Pel que fa a l'avui, a causa d'haver arribat a l'hivern de la meua vida amb moltes ensopegades, però que, m'han ajudat a anar adquirint un estrany equilibri entre llums i foscors, pèrdues i guanys, amors i desamors, estava convençuda que poquíssims esdeveniments alterarien la meua manera de sentir i d'actuar; però, una cosa és el que dones per a fet i una altra quan un succés et sacseja i fa que canviïs el que t'havies proposat.

Ja fa un mes que ens obliguen a estar confinats a casa, a causa d'un microorganisme (el "COVID-19") que està demostrant ser més poderós i destructor que tot l'armament sofisticat que hi pugui haver.

Particularment, aquest confinament, m'ha servit per a fer una introspecció personal i sincera, pensant quins han de ser els punts i a part i quins els punts i seguit.

Els punts i a part els deixo dins el calidoscopi com a record de què van existir i em dedico als punts i seguit, esbrinant per què i com, hem arribat on som com a persones, Espanya com a nació i, a "Casa nostra".

Pel que fa a les persones ¿domina la comoditat i les poques ganes de superar-nos amb l'exclamació "jo ja ho tinc bé, que siguin els altres els que resolguin els problemes que per això cobren"?, ¿Ens quedem molt tranquils després d'haver emès aquestes paraules malgrat saber que hi ha tantes injustícies, tanta fam i tanta gent a prop nostre que ho està passant malament mentre nosaltres malgastem amb futileses?

I ¿què passa amb l'educació, l'ensenyament i l'economia que són els pilars que sostenen el nostre futur i el dels nostres fills?

L'educació és un procés formatiu que comença en el si de la família, la qual ha de ser la transmissora de coneixements i valors que aniran quallant en la ment de l'infant i que servirà per desenvolupar-se en societat. ¿Si dedica prou temps a fer-ho, o, per què s'arriba cansat a casa després d'haver treballat tot el dia ho anem posposant?

L'Ensenyament acostuma a fer-se a les escoles, universitats i altres institucions per arribar a adquirir coneixements que poden culminar en exercir una carrera o una professió, després d'haver passat un temps d'estudi i d'aprenentatge.

Espanya és un país amb moltes universitats quasi totes públiques, per bé que no n'hi ha cap entre les 150 millors del món. Segons els professors i els rectors d'aquestes, la causa és deguda al canvi constant d'ensenyament fet pel Ministeri d'Educació i a una greu crisi financera. En pocs anys s'ha fet una retallada de 9.500 milions d'euros produint una carència de recursos a tots nivells. Un dels afectats ha estat la branca dedicada a investigació, cosa que ha ocasionat que molts dels que volien dedicar-se a ella, es veiessin obligats a marxar a altres països on s'han arrelat, han triomfat i són molt ben considerats en l'àmbit mundial.

Pel que fa a l'economia, les despeses documentades que té Espanya en aquests moments són les següents: un President, 350 Diputats i al voltant de 265 Senadors, molts d'ells elegits a dit sense cap preparació ni titulació, cobrant bones nòmines, despeses de manutenció, viatges i altres. Secretaris d'estat, directors generals, assessors, polítics, càrrecs de confiança en les administracions, milers de contractats en empreses públiques, institucions, observatoris, organismes, fundacions, Cambres de Comerç, oficines diplomàtiques, Tribunals, entitats que ajuden a les gestores, patronals, agències nacionals i internacionals, mitjans de comunicació, membres de l'Església, i altres... que sumen la xifra esgarrifosa de 445.000 càrrecs (segons les últimes dades oficials), als que hem d'afegir sous vitalicis per haver ocupat un càrrec públic. El rescat de més d'una banca privada. El fet d'haver transferit milers de milions a empreses "amigues" que els havien perdut en negocis que feren fallida. Despeses en defensa que sumen la quantitat de 8.537 milions d'Euros, i, les originades per una monarquia "representativa" (que vol dir que no fa res), però que, ha demostrat ser molt "treballadora" en el moment d'omplir-se les butxaques amb comissions milionàries.

Entre uns i altres, han buidat les arques de l'Estat i el govern s'han vist obligat a ficar mà dins la guardiola de les jubilacions i estrenyia o anul·lar pressuposts que ja estaven aprovats.

Mal ens pesi, donem la imatge d'un país de pandereta, conegut arreu del món per les seves platges, festes taurines, processons, disbauxes en festes patronals i per nombrosos èxits esportius. Però, llavat d'alguna excepció, ¿algú ha llegit o ha sentit fer un comentari del seny i valors dels seus habitants? ¿Som els culpables que sigui així, amb la nostra tolerància o per la indiferència cap a tot el que és cultura?

Per sort, aquesta pandèmia ha aconseguit que donem més importància al que tenim i, alhora, ens fixéssim en els valors de grans persones en les quals no havíem parat atenció: metges, infermeres, sanitaris, personal de neteja, escombriaires, policies, bombers, transportistes, enterramorts, voluntaris i altres, que s'estan jugant la vida per aconseguir alleugerar el patiment a quins el "Covid-19" s'ha introduït en les seves vides.

A part del personal esmentat, n'hi ha d'altres que per ordre governamental resten confinats a casa i que també ho estan passant malament, entre elles: mestres que han d'impartir les classes telemàticament. Sacerdots que no poden donar consol als malalts ni acomiadar amb un responsori a qui era per a nosaltres una persona apreciada o estimada. Persones que viuen soles, recloses a casa sense poder fer el passeig diari ni encaixar una mà i que, aquest comportament obligatori, els està causant un intens sentiment de solitud i una gran angoixa.

No sabem quant pot durar aquesta pandèmia però, quasi segur que en el nostre interior hi haurà un abans i un després emocional i reflexiu sobre el valor de tot el que és al nostre abast: la família, sortir i entrar de casa, fer un passeig, trobades amb amics, fer una partideta, riure, estimar, fer l'amor, etc., etc., i que, com a quotidià, no havíem donat importància.

Cloenda

Som bona gent, amb bon cor, també lluitador, però que sap creure quan el motiu és prou important. Qualitats i actitud que moltes vegades resten amagades en el nostre interior però que, sorgeixen en moments com aquest. Vivim en un país meravellós que té de tot, però... gestionat per quins en aquest moment, sembla només donen pals de cec.

No ens desanimem. La batalla la guanyarem i serà el moment de posar en pràctica tots els bons propòsits i raonaments que haurem fet durat aquesta pandèmia.

Tant de bo que el que estem passant, serveixi per a fer-nos millors, pensar una mica més amb els altres, valorar les coses petites de la vida i considerar que molta gent voldria plorar amb els nostres ulls. La vida és curta per desapropiar-la. No deixem passar de llarg el que està al nostre abast per por, per apatia, pel que diran, o perquè ens sembla que no és prou important, doncs, en qualsevol moment, pot sorgir un "virus" i engegar-ho tot a rodar.

Desitjo que tot això passi aviat i que, la il·lusió de retrobar-nos per fer-nos abraçades i petons no decaigui. Però, perquè sigui així, no oblideu de "quedar-vos a casa". L'enemic està a l'aguait i és molt dolent i poderós.

El meu calidoscopi és quasi ple, només queda un petit espai per omplir amb esdeveniments futurs. Els ulls se'm tanquen, deixo l'escriptura i me'n vaig a dormir a veure si Morfeu em fa una abraçada i els bons somnis m'acompanyen.

Maria Mercè Usón